

Маладыя імёны

Даніэль ЯСТРЭМСКІ:

«ЕЎРАБАЧАННЕ» — МАРА, ДА ЯКОЙ Я ДОЎГА ІШОЎ»

Фота Ганны ЗАХВАЧЫ

Гэты 14-гадовы мінчанін, бадай, самы вядомы сёння беларускі дзевяцікласнік. Ён ні многа ні мала, а выйграў нацыянальны адбор на дзіцячае «Еўрабачанне» і ўжо ў лістападзе прадставіць нашу краіну на міжнародным конкурсе. А да таго перамог у рэспубліканскім конкурсе юных выканаўцаў «Маладзічок», выступаў ад Беларусі на «Дзіцячай Новай хвалі», праходзіў кастынгі ў тэлешоу «Украіна мае талент» і «Голас. Дзеці», вучыўся ў эстраднай акадэміі Ігара Крутога... Але на «зорную» хваробу ў хлопца проста няма часу — хоць і прыемна камунікаваць са шматлікімі прыхільнікамі (будзем шчырымі — прыхільніцамі), але кожны дзень у Даніэля Ястрэмскага распісаны літаральна па гадзінах: заняткі вакалам у Studio Play з педагогам Вольгай Драздовай, харэаграфія, дадатковыя ўрокі англійскай, фотасесіі, інтэрв'ю, канцэрты... І школа.

— Як ты наогул усё гэта паспяваеш?

— Пасля нацыянальнага адбору ў мяне і каманды быў тыдзень ці два адпачынку, а потым неяк адразу стала шмат спраў: дамовы на інтэрв'ю, распрацоўка новага конкурснага нумара, работа над песняй (дарэчы, мы літаральна на мінулым тыдні прадставілі канчатковую версію, яе ўжо можна паслухаць на радыё, у сацсетках і на папулярных медыясервісах — «Яндэкс.Музыка», iTunes). Які ў мяне прыкладны расклад на тыдзень? Штодня езджу на заняткі па харэаграфіі і па вакале, у выхадныя — на акцёрскае майстэрства, і яшчэ застаецца час на інтэрв'ю. Ну і, натуральна, у школу хаджу. Бывае, што нейкія дні даводзіцца прапускаць, і ўрокі я паспяваю рабіць далёка не заўжды, але настаўнікі і адміністрацыя ставяцца да гэтага з разуменнем, нават дапамагаюць і дазваляюць пэўныя паслабленні ў вучобе.

Калі я перамог на нацыянальным адборы, гэта якраз супала з пачаткам навучальнага года, і ў школе атрымаў вельмі шмат віншаванняў ад аднакласнікаў і педагогаў. Потым усё крыху сцішылася, бо я мала хадзіў на ўрокі і амаль ні з кім не меў часу пагутарыць. Але цяпер, мабыць, прызвычаіўся да такога графіка і больш актыўна камунікую з сябрамі — усё падтрымліваюць.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Старонкі гісторыі

КАЛІ НАРАДЗІЎСЯ ЛКСМБ?

У «біяграфіі» беларускага камсамола — некалькі знакавых дат

Выдавецкі дом «Звязда» па заказе і пры фінансавай падтрымцы Міністэрства інфармацыі падрыхтаваў да выдання кнігу «У рытме імклівых гадоў. Нарысы гісторыі камсамола Беларусі», прысвечаную 100-годдзю з дня ўтварэння ВЛКСМ. На 280 старонках аўтарскі калектыў (на падставе дакументаў з дзяржаўных і асабістых архіваў) радок за радком прыгадвае вехі станаўлення і развіцця маладзёжнага руху вялікай краіны.

У пачатку выдання адзначаецца, што для Беларусі юбілейная дата важная асабліва, паколькі камсамол — равеснік сучаснай беларускай дзяржаўнасці. А далей аўтары — вядомыя вучоныя і публіцысты — працягваюць апавед пра гісторыю маладзёжнай арганізацыі... інтрыгай, пра якую, магчыма, і не кожны чытач ведае.

«Пачнём з нечаканага факта. У беларускага камсамола адразу некалькі дзён нараджэння! Як так атрымалася? Мяркуйце самі. 29 кастрычніка 1918 года — пачатак работы I Усерасійскага з'езда саюзаў працоўнай і сялянскай моладзі, легендарная дата, якую адзначаюць камсамольцы ўсіх пакаленняў і розных рэгіёнаў некалі адной вялікай краіны.

Але саюзная рэспубліка мелі і свае асаблівасці, спецыфіку, святы. Камсамол БССР таксама абзавёўся індывідуальным (калі так можна сказаць пра вялікую грамадскую арганізацыю, дзе ўсе лёсы ў адзін зліты) днём нараджэння — 24 верасня. Гэта дата звязана з I з'ездам Камуністычнага саюза моладзі Беларусі, які адбыўся ў 1920 годзе» — чытаем у выданні.

«Але і гэта яшчэ не ўсё... У першыя паслярэвалюцыйныя гады беларускія камсамольцы адлічвалі пачатак свайго саюза з 15 снежня 1918 года, калі ў Мінску, вызваленым ад нямецкіх акупантаў, была заснавана гарадская арганізацыя камсамола. А ў 1920 годзе, на XII пленуме ЦК ЛКСМБ, вырашылі, што сапраўдны старт вялікаму маладзёжнаму руху быў дадзены 25 снежня, калі ў Смаленску ў тым жа 1918 годзе адкрыўся I абласны з'езд камсамольскіх арганізацый Заходняй Камуны.

(Заканчэнне на 3-й стар. «ЧЗ».)

Многія і зараз захоўваюць свой камсамольскі білет як рэліквію.

Аты-баты, ішлі дзяўчаты

«Кіраваць БМП? Не складаней, чым аўто»

Гэта і іншае — без аглядкі на пол

Ваенная справа, якая здаўна лічылася выключна мужчынскім заняткам, зараз прыцягвае і дзяўчат.

У 2016 годзе на агульнавайсковы факультэт паступілі адразу дзве прадстаўніцы прыгожага полу. З адной з іх — Валерыяй ЗЫШЧЫК, якая вучыцца ўжо на трэцім курсе, і сустрэліся карэспандэнты «Чырвонкі. Чырвонай змены», каб даведацца пра тое, наколькі складана насіць пагоны на жаночых плячах.

Валерыя вучыцца па спецыяльнасці «практычная псіхалогія ў ваеннай справе». Са сваім будучым жыццёвым шляхам вызначылася яшчэ ў дзяцінстве.

— Калі мне было 11 гадоў, я пабывала ў Маскве. Там убачыла суворайцаў у форме, якія ішлі стравявым крокам, і мяне гэта зачаравала. Прыехаўшы дадому ў Пінск, мы з бацькам пачалі шукаць інфармацыю. А калі мне споўнілася 12, у кацэцкім вучылішчы ў Баранавічах адкрылі набор для дзяўчат. Шэфамі ўстановы з'яўляюцца афіцэры і курсанты агульнавайсковага факультэта Ваеннай акадэміі, яны прыязджалі да нас і расказвалі пра вучобу ў сталіцы. Так і вырашыла, што трэба выбіраць прафесію, якая мне па душы і звязана з якой-небудзь сілавой структурай. Чаму псіхалогія? Гэтай сферай дзейнасці цікавілася даволі даўно. Я хачу пастаянна развівацца, удасканальваць сябе не толькі ў адным кірунку, на працягу ўсяго жыцця вучыцца, самаразвівацца, адкрываць для сябе нешта новае.

Фота Таццяны ПКАЧОВАЙ.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)